

Sygn. akt III Ca 79/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2022 r. w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. L. i R. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt I C 2205/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagała się zapłaty przez pozwanych R. L. i M. kwoty 36.221,21 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 33.820,40 zł od dnia 23 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, jak również zasądzenia od pozwanych zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu podał, że przysługuje jej wymagalna wierzytelność wynikająca z czynności bankowej objętej umową z dnia 31 lipca 2005 roku, na którą składa się należność główna w kwocie 33.820,40 zł oraz odsetki naliczone do dnia 22 lipca 2019 roku w kwocie 2.400,81 zł. Wskazał, iż skierował do pozwanych wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednakże pozwani nie uścili kwoty żądanej pozwem.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1380943/19, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Lublin – Zachód w L. uwzględnił żądanie pozwu w całości, nakazując pozwanym R. L. i M. L., aby zapłacił powodowi kwotę 36.221,21 zł wraz z umownymi odsetkami oraz kwotę 453 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od przedmiotowego orzeczenia pozwani R. L. i M. L. w terminie wnieśli sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się odrzucenia pozwu, ewentualnie oddalenia powództwa i zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazali, iż nie istnieje stosunek prawny łączący strony, w szczególności podali, iż powód nie wykazał istnienia roszczenia, kwestionując przy tym fakt, aby pozwani wyrazili oświadczenie woli wskazane w treści pozwu, czy też podpisali umowę. Podkreślili również, iż powód nie wezwał ich do zapłaty, ani nie wykazał, aby takie wezwanie do nich skierował.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 29 października 2020r. zasądził od pozwanych M. L. i R. L. solidarnie na rzecz powódki (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 36.221,21 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i nie większymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 33.820,40 złotych od dnia 23 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanych M. L. i R. L. solidarnie na rzecz powódki (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.053 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że wnioskiem z dnia 20 maja 2005r. pozwani R. L. i M. L. zwrócili się do powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zawarcie umowy pożyczki hipotecznej w kwocie 56.890 CHF. Jako wnioskowaną walutę zaznaczono frank szwajcarski. Kwota pożyczki określona we wniosku miała być spłacona przez okres 15 lat, w ratach annuitetowych z oprocentowaniem według stawki LIBOR 3M dla (...) + 4,7 p.p. marży. Wysokość rat kredytowo-odsetkowych określono na 465,12 CHF i 1.557,39 zł.

Dnia 31 maja 2005r. pozwani zawarli z powodem umowę pożyczki hipotecznej nr 206- (...) spłacanej w ratach annuitetowych, udzielonej w walucie wymiennej.

Na warunkach umowy, powód zobowiązał się pozostawić do dyspozycji pozwanych pożyczkę w kwocie 56.890 CHF (§ 2). Pożyczka mogła być wykorzystana na dowolny cel (§ 3). Zgodnie z umową wypłata pożyczki będzie dokonana jednorazowo w formie przelewu na rachunek zgodnie z dyspozycją pozwanych (§ 5 ust. 1).

Pożyczka jest wypłacana:

- 1) w walucie wymiennej na finansowanie zobowiązań za granicą,
- 2) w walucie polskiej na finansowanie zobowiązań w kraju (§ 5 ust. 3),

W wypadku finansowania zobowiązań w kraju stosuje się kurs kupna dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązujący u powoda w dniu realizacji zlecenia płatniczego. (§ 5 ust. 4).

W umowie powód zastrzegł, iż jest uprawniony do pobierania odsetek od pożyczki w walucie pożyczki według zamiennej stopy procentowej, w stosunku rocznym, której wysokość jest ustalana w dniu rozpoczynającym pierwszy i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej, jako suma stawki referencyjnej i stałej marży. (§ 6 ust. 1) W dniu zawarcia umowy stawka referencyjna wynosi 0,75% marża wynosi 4,7%, a oprocentowanie pożyczki wynosi 5,45% w stosunku rocznym (§ 6 ust. 2) . Dla celów ustalenia stawki referencyjnej powód będzie się posługiwał stawką LIBOR publikowaną o godz. 11:00 (...) lub 11:00 na stronie informacyjnej R. (§ 6 ust. 3). Odsetki będą obliczane miesięcznie od kwoty zadłużenia z tytułu pożyczki według obowiązującej w tym okresie zamiennej stopy procentowej dla pożyczki, począwszy od dnia wypłaty pożyczki, od dnia wypłaty pożyczki, do dnia poprzedzającego spłatę pożyczki łącznie (§ 7).

Spłata zobowiązań pozwanych następuje w drodze potrącenia przez powoda swoich wierzytelności z tytułu udzielonej pożyczki z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego pozwanych nr (...) (§ 13 ust. 1). Potrącenie środków z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w walucie polskiej następuje w wysokości stanowiącej równowartość kwoty pożyczki lub raty w walucie wymiennej, w której udzielona jest pożyczka, według obowiązującego u powoda w dniu wymagalności, kursu sprzedaży dla dewiz (§ 13 ust. 7).

Nieopłacone przez pozwanych raty lub zadłużenia z tytułu pożyczki i odsetek w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym i zostaje przeliczona na walutę polską według kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego u powoda w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego (§ 18 ust. 1 w zw. z § 13 ust. 3). Za każdy dzień kalendarzowy w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego z tytułu pożyczki, powód pobiera odsetki według obowiązującej w tym okresie stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych, kredytów postawionych, po upływie okresu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności nie będących przedmiotem postępowania ugodowego, ustaloną w uchwale zarządu powoda. Zmiana stopy procentowej uzależniona jest od zmian na rynku pieniężnym, zmiany stop rezerw bankowych oraz zmian stóp procentowych NBP (§ 18 ust. 4).

W okresie objętym żądaniem wysokość ta stanowiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

W umowie wskazano, iż powód może wypowiedzieć umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku:

- 1) niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez powoda w wysłanych do pozwanych dwóch kolejnych powiadomieniach;
- 2) naruszenia przez pozwanych postanowień umowy (§ 23 ust. 1)

Powód powiadomi pozwanych o wypowiedzeniu listem poleconym lub poprzez doręczenie do rąk własnych – za zwrotnym potwierdzeniem odbioru – wyznaczając termin spłaty zadłużenia (§ 23 ust. 2). Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia pozwany (§ 23 ust. 3).

Pozwani oświadczyli, że poniosą ryzyko zmiany kursów walutowych (§ 30 ust. 4).

Za zobowiązania wynikające z Umowy pożyczkobiorcy odpowiadają solidarnie (§ 32).

W dniu 2 października 2018 roku powód przesłał pozwany monit, którym poinformował, że wystąpiło wymagalne zadłużenie z tytułu pożyczki w kwocie 1.023,77 CHF, wskazując przy tym, iż niewymagalne zadłużenie z tytułu pożyczki wynosi 8.270,71 CHF. Równocześnie wezwał pozwanych do uregulowania wymagalnego zadłużenia, w terminie 14 dni. Monit został doręczony pozwany w dniu 11 października 2018 roku.

W dniu 31 grudnia 2018 roku powód wypowiedział pozwany umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty z powodu braku spłaty wymagalnych rat. Wskazał, iż złożone wypowiedzenie oznacza obowiązek spłaty zadłużenia z upływem terminu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni i liczy się od dnia następującego po doręczeniu wypowiedzenia. Wskazał, iż wymagalne zadłużenie na dzień wystawienia wypowiedzenia wynosi 1.676,64 CHF, zaś zadłużenie niewymagalne wynosi 7.448,64 CHF. Nadto zastrzegł, że jeżeli umowa przewiduje zapis dotyczący przeliczenia zadłużenia przeterminowanego na walutę polską, powód dokona takiego przeliczenia zadłużenia. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwany w dniu 7 stycznia 2019 roku.

W dniu 27 marca 2019r. powód skierował do pozwanych wezwanie do zapłaty w związku z wypowiedzeniem umowy w części dotyczącej warunków spłaty i wskazał, iż wymagalne zadłużenie pozwanych wynosi 35.174,17 zł, na które składają się następujące kwoty: 33.820,40 zł tytułem kapitału, 637,12 zł tytułem odsetek zapadłych, 716,65 zł tytułem odsetek karnych oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco, według zamiennej stopy procentowej, wynoszącej na dzień wezwania 10,00% w stosunku rocznym. Równocześnie wezwał pozwanych do uregulowania ww. zadłużenia, w terminie 7 dni. Wezwanie zostało doręczone pozwany w dniu 24 kwietnia 2019r.

W dniu 22 lipca 2019r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził, że na ten dzień figuruje wymagalne zadłużenie pozwanych z tytułu umowy pożyczki hipotecznej z dnia 31 maja 2005r. w kwocie 36.221,21 zł,

na które składa się należność główna w kwocie 33.820,40 zł, odsetki za okres od dnia 25 marca 2019r. do dnia 22 lipca 2019r. w kwocie 2.400,81 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zakwalifikował łączący strony stosunek prawny jako pożyczka walutowa, której ustawodawca nie zdefiniował ani w Kodeksie Cywilnym ani w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939). Sąd stwierdził, że w chwili zawierania umowy jedynym punktem odniesienia w kwestii oceny zgodności umowy z prawem (w ramach zasady swobody umów) był art. 720 k.c. oraz przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001r. (Dz.U. Nr 100, poz. 1081 ze zm. – w wersji obowiązującej w dniu zawarcia umowy)

Następnie Sąd wskazał, że zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Uzupełnieniem regulacji ustawowej pożyczki udzielanej przez banki jest art. 78 prawo bankowe w myśl którego, do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu. Kwestie te nie mają jednak znaczenia dla oceny ważności przedmiotowej umowy. Dalsze wymogi co do treści umowy pożyczki (jako kredytu konsumenckiego) przewiduje art. 4 ustawy o kredycie konsumenckim.

Odnosząc się do charakteru wyciągu z ksiąg bankowych Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 prawa bankowego, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie z ust. 1a. tego artykułu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Przepis ten dodany został przez art. 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013r. (Dz.U.2013.777) zmieniającej ustawę z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe, wszedł w życie z dniem 20 lipca 2013r. Sąd uznał, że wyciąg z ksiąg banku należy traktować jako dokument prywatny. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie i stanowi samodzielny środek dowodowy, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. oraz nie istnieją jakiegokolwiek przeszkody aby sąd orzekający mógł uznać go za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania.

Sąd uznał, że podniesiony przez pozwanych zarzut co do ważności wyciągu banku, skutkowało przeniesieniem ciężącego obowiązku wykazania wysokości roszczenia na powoda, któremu powód, zdaniem Sądu, podolał albowiem przedłożył do akt sprawy dokumenty związane ze wskazaną pożyczką, w szczególności złożył umowę pożyczki hipotecznej nr 206- (...), z której zapisów wynika, iż niespłacone przez pozwanych raty lub zadłużenia z tytułu pożyczki i odsetek w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym i zostaje przeliczona na walutę polską według kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego u powoda w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego (§ 18 ust. 1 w zw. z § 13 ust. 3).

Następnie Sąd wskazał, że zgodnie z § 23 ust. 1 powód mógł wypowiedzieć umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez powoda w wysłanych do pozwanych dwóch kolejnych powiadomieniach, co też uczynił wysyłając do nich monity z dnia 2 października 2018r., które pozwani odebrali 11 października 2018r. Nadto, zgodnie z § 23 ust. 2 i 3 powód powiadomił pozwanych o wypowiedzeniu umowy listem poleconym, wyznaczając przy tym termin 30 dni, a pozwani odebrali wypowiedzenie w dniu 7 stycznia 2019r. Sąd uznał, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w dniu 8 lutego 2019r.

Dokonując wykładni zawartej umowy, Sąd stwierdził, iż była to umowa pożyczki hipotecznej, której waluta została wyrażona we frankach szwajcarskich. Zawarte w umowie dodatkowe porozumienia co do możliwości wypłaty czy

spląty pożyczki w innej walucie niż waluta pożyczki, nie stoją w sprzeczności z naturą zobowiązania oraz mieszczą się w granicy swobody umów. Pozwani podnieśli zarzut nieważności poszczególnych postanowień umowy dotyczących kwestii waluty, w której miała być wypłacona pożyczka oraz klauzul przeliczeniowych. W świetle powyższego, Sąd był zobligowany do zbadania następujących zapisów umowy: pożyczka jest wypłacana: 1) w walucie wymiennej na finansowanie zobowiązań za granicą, 2) w walucie polskiej na finansowanie zobowiązań w kraju. W wypadku finansowania zobowiązań w kraju stosuje się kurs kupna dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązujący u powoda w dniu realizacji zlecenia płatniczego. (§ 5).

Sąd wskazał, że splata zobowiązań pozwanych następuje w drodze potrącenia przez powoda swoich wierzytelności z tytułu udzielonej pożyczki z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego pozwanych nr (...) (§ 13 ust. 1). Potrącenie środków z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w walucie polskiej następuje w wysokości stanowiącej równowartość kwoty pożyczki lub raty w walucie wymiennej, w której udzielona jest pożyczka, według obowiązującego u powoda w dniu wymagalności, kursu sprzedaży dla dewiz (§ 13 ust. 7).

Niespłacone przez pozwanych raty lub zadłużenia z tytułu pożyczki i odsetek w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spląty staje się zadłużeniem przeterminowanym i zostaje przeliczona na walutę polską według kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego u powoda w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego (§ 18 ust. 1 w zw. z § 13 ust. 3).

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 385 § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Zgodnie zaś z dyspozycją art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Sąd stwierdził, że w sprawie nie było wątpliwości, iż stronami umowy był przedsiębiorca – Bank, oraz konsumenci – pozwani. Przechodząc natomiast do kwestii indywidualnego uzgodnienia w/w zapisów Umowy, Sąd wskazał, że z treści referatu kredytowego sporządzonego przed sporządzeniem umowy pożyczki wynika, iż pozwani wskazali w tabeli „propozycje wnioskodawcy (tj. pozwanych)”, iż pożyczka będzie przeznaczona na ich potrzeby własne, wskazując przy tym, iż chcieliby, aby powód udzielił im pożyczki w kwocie 56.890 CHF, przy czym sami wskazali, iż waluta pożyczki to franki szwajcarskie, wnioskowali również o raty annuitetowe, z okresem spląty – 15 lat. Nie bez znaczenia jest również zaakceptowany przez pozwanych § 30 ust. 4 umowy, który wskazywał, iż pozwani oświadczyli, że poniosą ryzyko zmiany kursów walutowych (§ 30 ust. 4). W konsekwencji, Sąd nie uznał, by doszło tu do zastosowania postanowień, które mogłyby podlegać ocenie z punktu widzenia dyspozycji art. 385¹ § 1 k.c. i stwierdził, że roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wnieśli pozwani zaskarżając wyrok w całości.

Zarzucili naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 233 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym ocenę wiarygodności treści oświadczenia pozwanych dotyczącego świadomości zmiany kursów i uznania, że odpowiada ono rzeczywistemu przebiegowi zdarzeń pomimo, iż pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby pozwani posiadali pełną wiedzę o ryzyku związanym z umową kredytu hipotecznego, w tym o ryzyku kształtowania kursu waluty przez powódkę w oderwaniu od notowań waluty na rynku finansowym, oraz aby pozwanym została przedstawiona symulacja porównawcza kredytów, a w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym polegającą na przyjęciu, że pozwani mieli pełną świadomość ryzyka związanego z tym produktem.

Zarzucili również naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- a) art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu iż umowa zawarta pomiędzy stronami określała jednoznacznie świadczenia stron, podczas gdy umowa o kredyt powinna bowiem w szczególności określać kwotę środków pieniężnych, którą bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy oraz obowiązek zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu, a co za tym idzie wysokość rat, w których kredyt ma być spłacony, tych wymogów zaś oceniana umowa nie spełniała,
- b) art. 6 k.c. poprzez jego nienależyte zastosowanie polegające na przyjęciu, że powód udowodnił posiadanie w stosunku do pozwanych wierzytelności wskazanej w treści pozwu, podczas gdy przedstawił jedynie dowody mające walor dokumentów prywatnych, w całości zakwestionowanych przez pozwanych,
- c) art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 ze zm. poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu iż umowa zawarta pomiędzy stronami określała jednoznacznie świadczenia stron, podczas gdy umowa o kredyt powinna w szczególności określać kwotę środków pieniężnych, którą bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy oraz obowiązek zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu, a co za tym idzie wysokość rat, w których kredyt ma być spłacony, tych wymogów zaś oceniana umowa nie spełniała.
- d) art. 58 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu iż między stronami doszło do zawarcia umowy kredytu pożyczki hipotecznej w walucie obcej, podczas gdy doszło do zawarcia czynności pozornej z uwagi na fakt iż pozwanym udostępniono kwotę pożyczki wyrażoną w polskich złotych, a ponadto raty kredytu również były pobierane z rachunku w walucie polskiej.
- e) art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 353¹ k.c. poprzez ich niezastosowanie i brak stwierdzenia bezwzględnej nieważności czynności prawnej,
- f) art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 353¹ k.c. poprzez niezastosowanie i brak stwierdzenia bezwzględnej nieważności czynności prawnej w związku z naruszeniem przez pozwaną zasad współżycia społecznego,
- g) art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w związku z art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię pomijającą cel i charakter umowy kredytu i w istocie prowadzącą do uznania umowy za mającą charakter dewizowy, błędną wykładnię pojęcia kwota kredytu, a w związku z art. 353 k.c. poprzez rozróżnienie waluty zaciągnięcia i wykonania zobowiązania,
- h) art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy Prawo dewizowe poprzez błędną wykładnię pojęcia obrót wartościami dewizowymi w kraju,
- i) art. 358 § 1 k.c.. w związku z art. 3 ust. 1 i art. 9 pkt 15 ustawy Prawo dewizowe poprzez błędną wykładnię pojęć polegającą na uznaniu, że ustawa prawo dewizowe przewiduje ograniczenia dewizowe jedynie w zakresie rozliczeń w walutach obcych, natomiast pozwana korzystała ze zwolnienia dewizowego w zakresie ustalania zobowiązań w walucie innej, niż polska,
- j) art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 385 § 2 k.c.. z uwzględnieniem art. 384 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie przy wykładni wniosku o zawarcie umowy kredytu oraz postanowień wyrażonych w § 30 ust 4 umowy poprzez uznanie, że stanowiły one część gotowego wzorca umowy i uznanie, że oświadczenie o zapoznaniu się z ryzykiem kursowym złożone przez pozwanych równoznaczne jest z zapoznaniem się ze skutkami umowy w zakresie sposobu ustalania kursów wymiany walut i ryzyka kursowego, podczas gdy samo złożenie podpisu pod umową nie zastąpiło przekazania pozwanym informacji o ryzyku kursowym, sposobie ustalania kursów wymiany walut przez bank w sposób rzetelny i wyczerpujący,
- k) art. 12 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 5 i 6 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w związku z art. 65 k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że informacja o ryzyku kursowym zawarta w § 30 ust. 4 umowy oraz

następcza akceptacja tego ryzyka powoduje, że zachowanie powoda nie wypełniło dyspozycji art. 4 ust. 1 rzeczony ustawy,

l) art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w związku z art. 6 Dyrektywy Rady EWG 93/13 poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że w przypadku bezskuteczności niedozwolonych postanowień umownych strony są związane umową w pozostałym zakresie i to związanie ma miejsce niezależnie od tego, czy usprawiedliwiona jest hipoteza, iż bez postanowień dotkniętych bezskutecznością umowa nie byłaby zawarta oraz poprzez wywiedzenie, że w sytuacji wyeliminowania abuzywnych klauzul denominacyjnych stosunek prawny w ramach niedozwolonego postanowienia umownego uzupełniony powinien być o kurs średni NBP i błędne ustalenie treści rzeczony normy prawnej wyrażające się przyjęciem, że powód mając możliwość spłaty zadłużenia kredytu z konta walutowego traci możliwość skorzystania z uznania postanowień umowy w oparciu, o które spłacał kredyt za niedozwolone,

m) art. 385¹ § 1 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu pomimo, iż treść postanowień zawartych w § 5 ust. 3, § 6 ust. 1, § 6 ust. 2, § 13 ust. 4, § 13 ust. 7, § 30 ust. 4, umowy kredytu hipotecznego nominowanego do franka szwajcarskiego nie została indywidualnie uzgodniona z pozwanymi, postanowienia te nie określały głównych świadczeń stron oraz kształtowały prawa i obowiązki pozwanych (konsumentów) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy i w konsekwencji uznać należało je za postanowienia abuzywne, a więc niewiążące wobec pozwanych i nie mogące stanowić podstawy do określenia wysokości roszczenia powódki.

Na tych podstawach wnieśli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów prawa procesowego, zwrócić należy uwagę, że przewidziane w art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia

8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Pozwani tymczasem nie wskazują uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, a jedynie kwestionuje przyjęcie przez Sąd I instancji zasadności uznania roszczenia powoda, kwestionując uznanie przez ten sąd, że pozwani mieli pełną świadomość ryzyka kursowego, co kwestionowali w toku procesu. Wskazać zatem należy, że podniesione naruszenia, zarówno w zakresie normy z art. 233 k.p.c. odnosząc się wprost do niezastosowania przez Sąd Okręgowy, wskazanych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego, a w konsekwencji ich niezastosowania i uznania, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził zapłaty kwoty 36.221,21 zł wynikającej z umowy pożyczki hipotecznej w kwocie 56.890 CHF. Sporna umowa jest umową o kredyt denominowany do (...) w rozumieniu art. 69 ust 2 pkt 4a i ust 3 ustawy prawo bankowe w jego obecnym brzmieniu. Istotą umów denominowanych do waluty obcej jest wyrażenie kwoty zobowiązania w walucie obcej i jej następcze przeliczenie na złote polskie (lub inną walutę). Konsekwencją denominacji jest takie ukształtowanie umowy, że wysokość zobowiązań stron jest od początku wyrażona jednoznacznie w walucie denominacji. W tej walucie oznaczone jest zarówno zobowiązanie kredytodawcy, jak i saldo zadłużenia kredytobiorcy, a wysokość tego salda w toku wykonania umowy nie ulega zmianom innym niż wynikające ze spłaty rat (znowu inaczej niż ma to miejsce w umowach indeksowanych). (podobnie: H. Ciepla: Dochodzenie roszczeń z umów kredytów frankowych, Warszawa 2021, str. 17).

Analiza treści spornej umowy i okoliczności towarzyszących jej zawarciu wskazuje jednak w ocenie Sądu, iż przeliczenie wartości kredytu na złote polskie nie było elementem przedmiotowo istotnym umowy. Świadczenia stron od początku mogły być wykonane w (...), przy czym w przypadku wypłaty kapitału nastąpić to mogło pod warunkami związanymi z celem kredytowania. Niezależnie od tego wybór sposobu uruchomienia kredytu leżał po stronie kredytobiorcy i to powodowie zdecydowali o wypłacie środków kredytu w PLN na rachunki przez nich wskazane. Wybór sposobu uruchomienia kredytu warunkowany był oczywiście celem kredytu tj. sfinansowaniem zobowiązań w kraju. Nie zmienia to jednak faktu, że wybór ten dokonany został przez powodów, albowiem to powodowie decydując się na zaciągnięcie kredytu u pozwanego określili jego cel i wskazali rachunki bankowe na które pozwany miał przelać środki uzyskane przez powodów z kredytu.

Umowa o kredyt denominowany zbliża się zatem w swej istocie do umowy walutowej tj. takiej, w której kwota kredytu wyrażana jest właśnie w walucie obcej. Niezależnie od tego, że ustawodawca dał zastępczo wyraz dopuszczalności zawierania takich umów w art. 69 ust. 2 pkt 4a prawa bankowego w jego obecnym brzmieniu, to na gruncie przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów w chwili zawierania umowy również dopuszczalne było ułożenie stosunku prawnego w taki sposób, że strony ustalały w umowie inną walutę zobowiązania i inną walutę wykonania zobowiązania.

W tym miejscu należy jednak wskazać, że do 24 stycznia 2009r. obowiązywał przepis kodeksu cywilnego ujęty w art. 358 § 1, zgodnie z którym „z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, zobowiązania pieniężne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wyrażone tylko w pieniądzu polskim.”. Przepis ten został zmieniony ustawą z dnia 23 października 2008 roku (Dz.U. Nr 228, poz. 1506) o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz ustawy – prawo dewizowe, poprzez nadanie mu następującego brzmienia, jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. § 2. Wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia

wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna stanowi inaczej. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonana.

Uznać zatem należy, że od tej daty czynnością prawną - umową - możliwe i w pełni legalne było zastrzeżenie ustalenia spełnienia świadczenia tylko i wyłącznie w walucie obcej. Niemniej jednak już wcześniej dopuszczalne było określanie wzajemnych zobowiązań banków i ich kontrahentów (w tym kredytobiorców) w innych niż polska walutach. Ustawa – prawo dewizowe z dnia 27 lipca 2002r. w wersji obowiązującej w dacie zawierania umowy kredytowej przez powodów z pozwanym (a strony miały status rezydentów w znaczeniu opisanym w art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy), przewidywała w jej art. 3 ust. 1. dozwolenie obrotu dewizowego, z zastrzeżeniem ograniczeń opisanych w jej art. 9., bądź wprowadzonych na podstawie jej art. 10. Dodać przy tym należy, że ust. 3 art. 3 w/w ustawy stanowił wprost, że ograniczeń określonych w art. 9 nie stosuje się do obrotu dewizowego, o ile jedną z jego stron jest bank. Natomiast art. 10 zakreślał możliwość wprowadzenia szczególnych ograniczeń w obrocie dewizowym z zagranicą. Zatem nie dotyczył ten przepis obrotu wartościami dewizowymi w kraju, w znaczeniu opisanym w art. 2 punkty 17 i 18. Takie uregulowanie przesądza o tym, że zawarcie przez pozwanego bank z powodami umowy o kredyt, ze wskazaną do rozliczeń walutą wzajemnych świadczeń w postaci (...), jako zagranicznym środkiem płatniczym, a tym samym wartością dewizową (art. 2 punkty 8 i 9 prawa dewizowego), było zgodne z prawem.

Definicję kredytu zawiera art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1896 ze zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bankowego bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl art. 69 ust. 2 Prawa bankowego, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: 1) strony umowy, 2) kwotę i walutę kredytu, 3) cel, na który kredyt został udzielony, 4) zasady i termin spłaty kredytu, 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. Wskazać też należy, że w przypadku zawarcia umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu, powinna ściśle określać umowa kredytu. Oznacza to, że kredytobiorca już na etapie umowy kredytowej powinien być odpowiednio poinformowany przez bank o istotnych dla niego zasadach związanych ze spłatą kredytu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 lipca 2021r. ((...) 40/21) dopuszczalne jest zaciągnięcie zobowiązania w walucie obcej z równoczesnym zastrzeżeniem, że wypłata i spłata kredytu (pożyczki) będzie dokonywana w pieniądzu krajowym. Zastrzeżenie takie dotyczy wyłącznie sposobu wykonania zobowiązania, przez co nie powoduje zmiany waluty wierzytelności.

Odnosząc się natomiast do zarzutów, które w ocenie pozwanych, świadczą o narzuceniu przez powoda klauzul niedozwolonych, wskazać należy, że ustawą z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, wprowadzono do polskiego krajowego porządku prawnego ochronę konsumenta, opisaną w dyrektywach:

1) dyrektywie 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.Urz. WE L 210 z 07.08.1985), zmienionej dyrektywą 1999/34/WE (Dz.Urz. WE L 141 z 04.06.1999);

2) dyrektywie 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.Urz. WE L 372 z 31.12.1985);

3) dyrektywie 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz. WE L 95 z 21.04.1993);

4) dyrektywie 97/7/WE z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz.Urz. WE L 144 z 04.06.1997).

Kwestie ochrony konsumentów przed nieuczciwymi warunkami w umowach reguluje głównie dyrektywa 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich.

Dyrektywa ta nakłada na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do wykonania dyrektywy (art. 10 i 11 dyrektywy).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 tej dyrektywy, „1. Warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stojąc w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. 2. Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeśli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. Fakt, że niektóre aspekty warunku lub jeden szczególnie warunek były negocjowane indywidualnie, nie wyłącza stosowania niniejszego artykułu do pozostałej części umowy, jeżeli ogólna ocena umowy wskazuje na to, że została ona sporządzona w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej.”

Art. 4 ust. 2 dyrektywy stanowi, że „Ocena nieuczciwego charakteru warunków nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem.”

Art. 6 ust. 1 stwierdza, że „1. Państwa Członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków.”

Implementację tych i pozostałych regulacji w zakresie ochrony konsumentów stanowi art. 385¹ – 385⁴ k.c. Art. 385¹ § 1 k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. § 2. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. § 4. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Art. 385² Oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Dyrektywa, której celem podstawowym było ujednoczenie form ochrony konsumentów w krajach Unii, wprowadziła jeden, ale radykalny sposób przywracania równowagi stron umów, poprzez wprowadzenie niezwiązania klauzulami niedozwolonymi konsumenta, z podkreśleniem obowiązywania umowy w pozostałej części, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków (art. 6 ust. 1 dyrektywy), co ma odzwierciedlenie w treści art. 385¹ § 2 k.c.

Nieuczciwy charakter warunków umowy dokonywany jest na moment zawierania umowy, co wynika z art. 4 ust. 1 dyrektywy w brzmieniu nadanym sprostowaniem z dnia 13.10.2016 r. [Dz.Urz. UE. L z 2016 r. Nr 276, poz. 17[1]], które weszło w życie 13.10.2016 r., a także z art. 3852 k.c. Taką wykładnię potwierdził także Sąd Najwyższy w uchwale z 20 czerwca 2018 roku w sprawie III CZP 29/17.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2007 roku w sprawie III SK 19/07 wyodrębniono jako osobne, dwie przesłanki abuzywności klauzul umownych: tj. 1) sprzeczność z dobrymi obyczajami oraz 2) rażące naruszenie interesów konsumenta.”

Wyjaśnienia wymaga, że określenie „interesy konsumenta” w orzecznictwie rozumiane jest szeroko, a więc obejmuje nie tylko interes ekonomiczny, lecz także jako dyskomfort wynikający ze straty czasu, niewygody, czy satysfakcji z zawarcia umowy, itp.”. porównaj: III CZP 62/07 IV CSK 309/18 SO w Warszawie w sprawie II C 720/17 : Ustawodawca nadto wymaga, by naruszenie interesów konsumenta przez klauzulę abuzywną nastąpiło w stopniu „rażącym”, a zatem musi być to naruszenie znaczne, polegające na drastycznym odejściu od zasad uczciwego obrotu, lojalności, szacunku dla drugiej strony umowy.”

Niemniej jednak udzielenie tej szczególnej ochrony zostało ograniczone do konsumentów. Konsumentem natomiast, zgodnie z art. 2 b dyrektywy jest każda osoba fizyczną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z handlem, przedsiębiorstwem lub zawodem. W podobny sposób konsument jest kwalifikowany w art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W przedmiotowej umowie natomiast umowa została zawarta przez M. L. i R. L. z powodowym bankiem. Jak wynika z umowy kredytu (§ 4 ust. 1 pkt 8) pozwani przedłożyli zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej nr (...). Nadto, powodowie do apelacji dołączyli wydruk z księgi wieczystej, z której wynika, że zakupu kredytowanej nieruchomości dokonali jako wspólnicy spółki cywilnej. Zaznaczyć zatem należy, że w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, status przedsiębiorcy przysługuje wszystkim wspólnikom. Oznacza to zatem, że przedmiotowa umowa została zawarta przez M. L. i R. L. jako przedsiębiorców, co powoduje, że udzielona ww. aktami prawnymi ochrona konsumenta nie mogła zostać im udzielona, skoro nie mieli statusu konsumenta zgodnie z art. 22¹ k.c.

Mając zatem w szczególności wskazaną powyżej okoliczność nie było podstaw do uznania, iż pozwani, jako osoby trudniące się działalnością gospodarczą chwili zawierania umowy, zasługują na ochronę jaka przysługuje konsumentom.

Z identycznych względów nie mogły odnieść zamierzonego skutku również inne zarzuty stawiane w apelacji, w szczególności art. 12 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 5 i 6 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, a to wobec oddalenia apelacji pozwanych i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Koszty te ustalono przy uwzględnieniu § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zmianami).

SSO Andrzej Dyrda